

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد هارون خیل شعشی

۱۷ سپتمبر ۲۰۱۲

تقییح و معذرت خواهی جنایات تا به کی؟!

مردم جنگ زده و ستم کشیده ما از آغاز تجاوز نیروهای امریکائی و ائتلافی بر میهن عزیز ما، در آنسوی یازده سال، همواره معروض به بمباری های وحشیانه، تلاشی های خودسرانه، شکنجه ها و اهانت های گوناگون تفنگداران خارجی بوده اند. روزی نیست، که هموطنان بینوا و بی صدای ما اعم از کودکان، زنان و موسفیدان یا در اثر عملیات خودسرانه و کورکورانه نیروهای اشغالگر، به خاک و خون نغلتیده و یا به عقاید دینی، رسوم و عنعنات غرور آفرین شان تحقیر و توهین صورت نگیرد. از آه و ناله مردم مظلوم و بیچاره ما زمین و آسمان به لرزه درآمده؛ ولی بر سنگدلان نیروهای متجاوز ائتلافی تا حال کوچکترین اثری از خود به جا نگذاشته است.

بلی، هموطنان گرامی! امروز باز هم شاهدیم، که اشغالگران سفاک و خودکامه، نه (۹) تن از خواهران لغمانی ما را به شهادت رسانده؛ و صفحه سیاه دیگری بر جنایات نابخشودنی خویش افزودند.

جنرالان امریکائی از جمله تورن جنرال کرتیس سکپروتی با وقاحت تمام ادعا داشته، که کشتگان و مجروحان ملکی در افغانستان هنوز هم در مقایسه با بمباری های روزانه نیرو های ائتلافی در این کشور، رقم نسبتاً ناچیز بوده است. از اینرو، به زعم او مایه اندیشه و نگرانی نمی باشد. بیائید در سطور آتی با نظراندازی مختصر به ارقام تلفات ملکی خویش دریابیم، که تعداد شهیدان و مجروحان ما طی مدت یازده سال تجاوز نیروهای اشغالگر، آن چنانی که این جنرال بی عاطفه امریکائی ادعا می دارد، واقعاً رقم ناچیز و بی ارزش بوده است یا خیر؟!

مطابق به گزارش اداره کمک های ملل متحد در افغانستان (یوناما) و کمیسیون حقوق بشر افغانستان **صرف در سال ۲۰۱۱** میلادی، تعداد کشتگان ملکی در مملکت جنگ زده ما، به سه هزار و بیست و یک (۳۰۲۱) تن، در حالی که تعداد مجروحان، به چهار هزار و پنج صد و هفت (۴۵۰۷) تن بالغ گردیده است. ^۱ البته، این ارقام فقط شامل کسانی است، که در گزارش یوناما و کمیسیون حقوق بشر افغانستان درج گردیده اند؛ زیرا کشته ها و مجروحان فراوانی وجود دارند، که در اثر بمباری های نیروهای ائتلافی، حملات مخالفین مسلح و یا سایر حوادث دلخراش ناشی از جنگ و درگیری ها، به قتل رسیده یا جراحت برداشته، ولی در گزارش های رسمی این مؤسسات ثبت نشده اند. روی این دلیل، فقط زمانی قادر به نشاندهی تعداد واقعی قربانیان جنگ ظالمانه استعماری و مداخلات خائنانه

کشور های همسایه و منطقه خواهیم بود، که تلفات ملکی حوادث گوناگون تروریستی آنسوی خط نامیون دیورند را نیز بر آن بیفزایم؛ چه بر همگان روشن است، که شعله های این جنگ خونین تحمیل شده در محدوده افغانستان کنونی محصور نمانده، مناطق پشتون نشین آنسوی خط دیورند، به خصوص مناطق قبایلی را نیز در بر می گیرد. حملات وحشیانه طیارات بی پیلوت امریکائی علیه مناطق قبایلی اکنون به عملیات روزانه مبدل شده، که تعداد تلفات و خسارات ملکی در آن پیوسته رو به افزایش بوده است. معذالک، این تراژیدی هولناک کار یک روز، دو روز، یک سال و دو سال نبوده، از تقریباً یازده سال بدینسو ادامه دارد. بدین ترتیب، ضایعات انسانی و خسارات مادی - معنوی این جنگ ضد انسانی، همانگونه که جنرال کرتیس سکپروتی امریکائی ادعا می کند، به هیچ وجه مسأله عادی و قابل اغماض نمی باشد.

جلوگیری از وقوع چنین جنایات جنگی و ضد بشری نیروهای اشغالگر استعماری نه تنها در توان و صلاحیت ادارات مزدور و دست نشانده نبوده، بلکه در پاره ای موارد از کنترل مقامات سیاسی- نظامی لشکر های متجاوز نیز خارج است؛ چه این گونه جنایات وحشیانه در واقع معلول تجاوز بر سرزمین های ملل آزاد و مسقل بوده؛ و با تهاجمات استعماری رابطه ناگسستگی دارد. به بیان دیگر، تا وقتی که عساکر بیگانه هزاران کیلومتر دور از ممالک بومی شان به جنگ های استعماری و ضد انسانی علیه مردمان سایر کشورها مبادرت می ورزند، ارتکاب چنین جرایم و جنایات نیز امر حتمی و اجتناب ناپذیر بشمار می رود.

در همچو شرایط و اوضاعی، آیا رژیم مزدور و فاسد کابل می تواند با صدور اعلامیه های میان تهی و عوامفریبانه در باره محکومیت جنایات نیروهای خارجی علیه مردم مظلوم ما از مشارکت و همدستی در چنین جنایات طفره روند؟! آیا اعلان و تأیید مقامات دولت مزدور مبنی بر غصب بیش از چار(۴) میلیون جریب زمین دولتی توسط زورمندان وابسته به رژیم دست نشانده، مسؤولیت قانونی رئیس حکومت، وزراء و مسؤولین ارگانه های عدلی- قضائی را منتفی می سازد؟! همه می دانیم، که مسؤولیت اولیای امور در قبال ارتکاب جرم و جنایت هرگز با صدور اعلامیه ها، تدویر کنفرانس های مطبوعاتی، تشکیل کمیسیون های نمایشی و تشریفاتی خاتمه نمی یابد. مسؤولین ادارات ذي علاقه دولتی به حکم قوانین و مقررات نافذ در کشور، رسماً وظیفه دارند تا مرتکبین و عاملین همچو جرایم و جنایات نابخشوندی آن را در اسرع وقت به پنجه قانون بسپارند. در غیر آن از مکلفیت قانونی خویش شانه خالی نموده، مستوجب اشد مجازات شناخته می شوند.

پس صدور اعلامیه ها، تدویر کنفرانس ها، تشکیل و توظیف کمیسیون ها، اشک ریختن های تمساح گونه و انواع دیگر شعبده بازی های سیاسی نیز به هیچ وجه نمی تواند مسؤولیت عظیم ملی و میهنی این غاصبان قدرت را منتفی سازد. کرزی، اعضای حکومت و پارلمان، جنرالان اردو و پولیس رژیم مزدور و یاران ناراض دیروزی شان چون ضیاء مسعود، عبدالله عبدالله، یونس قانونی، رشید دوستم، حاجی محمد محقق، امرالله صالح و گروه های دیگر وطنفروشان و جاسوسان و چپاولگران و جنایت پیشگان را هموطنان ما نیک می شناسند. خورد و کلان می دانند، که مهار این همه جنایتکاران و جاسوسان و غارتگران و وطنفروشان، به دُم استعمار بسته است؛ همه سوار بر تانک و طیاره نیروهای امریکائی و انتلافی وارد کشور شدند؛ و تا اخیر عمر در سایه باداران خارجی خویش زندگی خواهند کرد.

روی این دلیل، از بیانات طمطراق آمیز، اظهارها و تهدید های زرگری آنان چیزی ساخته نیست. کسانی که خود سال ها نوکر و مزدور و جاسوس بوده اند؛ زندگی ذلتبار شان از طریق وطنفروشی و چاکری و جاسوسی به پیش رفته و می رود، چگونه می توانند دست خونین عساکر خارجی و مداخله گران همسایه و منطقه را از کشتار،

شکنجه، آبرو ریزی و بی عفتی مردم ما برای همیشه کوتاه سازند؟! همه درک می کنیم، که جنگ و خون ریزی و فساد و بی نظمی، بهترین فرصت به دست آوردن منافع غیر انسانی آنان به شمار می آید. این گماشتگان خاین و فرومایه بر مبنای سابقه جنایتکارانه و منافع آزمندانه، هیچ گاه حاضر به ترک صحنه سیاسی میهن ویران شده ما نبوده و تا آخرین رمق حیات ننگین خویش برخون و اشک و اندوه هموطنان ستم دیده ما معامله گری خواهند کرد. هموطنان آگاه ما به خاطر دارند، که روی همین ملحوظ، بار اول در مضحکه ای به نام «لویه جرگه» و سپس در جلسه شورای نام نهاد ملی بر تحمیلنامه استعماری بادران و ولی نعمتان امریکائی خویش موسوم به «توافقتنامه ستراتیژیک» مهر تأیید و تصویب گذاشتند.

سرسپردگان و کاسه لیسان استعمار یک بار سر به گریبان فرو برده، جواب دهند که حضور یازده ساله نیروهای اشغالگر در کشور ما و امضای اسارتنامه ستراتیژیک برای تداوم بخشیدن چنین حضور نامیمون، خود به معنی تفویض اجازه نامه کشتار مردم ما توسط تفنگداران بی مسؤولیت خارجی نبوده و در آینده نیز نخواهد بود؟! آیا همه هموطنان عزیز ما در سرتاسر افغانستان، به خصوص پشتون های آزادیخواه و سربلند در دو طرف خط تحمیلی و فرضی دیورند از ده سال و چند ماه به دینسو با جنایات شنیع جنگی و ضد بشری نیرو های استعمارگر امریکائی و پاکستانی مواجه نبوده اند؟! آیا این جنایات و بیدادگری های وحشیانه سبب نشده است تا سرزمین پُر افتخار ما افغان ها از آمو تا اباسین، از چترال تا اسلام قلعه، به میدان خون ریزی و ویرانی و آشوبگری بیگانگان مبدل گردد؟!!

با صراحت کامل باید اظهار داشت، که ریختن خون افغان های ملکی چه توسط بمباری های خودسرانه نیروهای استعمارگر و چه به وسیله بمب گذاری ها و انفجارات انتحاری مخالفین مسلح، هر دو عملیست ناروا و جنایتکارانه، هر دو عملیست سزاوار لعنت و نفرین، که به هیچ عنوان و هیچ بهانه نمی تواند مورد توجیه و پذیرش انسان خداپرست، آزادیخواه و وطن دوست افغان قرار گیرد. انسان کشی، مکتب سوزی، تیزاب پاشی و سایر جنایات جنگی و ضد بشری در کشور ما همه ریشه در مداخلات کشور های استعماری، همسایگان طماع و کشور های مرتجع منطقه و گروه های مزدور جنگی - سیاسی دیروز و امروز دارد .

سؤال مبرم و اساسی اینست، که صدور اعلامیه های میان تهی حکومت دست نشانده کرزی مبنی بر نکوهش و قطع بمباری های بادران شان علیه مردم ملکی و معذرت خواهی های دل و نادل نیروهای اشغالگر در عمل چه دردی را دوا می کند؟! به عبارت دیگر، اعلامیه های حکومت مزدور کرزی درباره محکومیت کشتار مردم ملکی و معذرت خواهی های غیرصمیمانه نیروهای ائتلافی نسبت وقوع چنین حوادث باید تا چه وقت ادامه داشته باشد؟! کشتار های وحشیانه کاوبایان امریکائی و ائتلافی نه از دیروز و پریروز ، بلکه از ده سال و یازده ماه به اینسو، ادامه دارد. به علاوه سایر حوادث خونین تا حال چند محفل عروسی و جنازه نیز به خاک و خون کشانیده شده است . کودک، زن، پیر و جوان ما هیچ کدام از دم تیغ مصون نیست . آیا کاوبایان امریکائی به گریه، زاری، هشدار ها و تهدید های کرزی در عمل کوچکترین اعتنائی مبذول داشته اند؟! تا چه وقت بایدخون پاک شهیدان ما در بدل چند دالر، مورد معاوضه و معامله قرار گیرد؟!!

جنایات تکان دهنده عساکر خارجی و حملات کور انتحاری مخالفین مسلح باید با توسل به هر وسیله ممکن، هر چه زودتر خاتمه یابد. هموطنان ماتم کشیده و زجر دیده ما از صدور مکرر اعلامیه های پوچ و عوامفریبانه مزدوران فرومایه کابل و معذرت خواهی های مزورانه لشکریان اشغالگر، به ستوه آمده اند. مردم ما سزاوار زندگی مصون و آبرومند اند؛ و آن چیزی نیست جز حق طبیعی، که نه تنها در همه اسناد معتبر حقوق بین الملل چون اعلامیه جهانی حقوق بشر، میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، کنوانسیون چهارم ژنیو در خصوص مصونیت افراد

ملکی هنگام جنگ و سایر اسناد پُراهمیت حقوق بین الملل، بلکه در قانون اساسی دولت مزدور کابل نیز صریحاً تسجیل و تضمین شده است . (ماده بیست و سوم)

در چنین اوضاع و احوالی برما افغان های جنگ زده و ستم دیده است تا خود دست به کار شده، سرنوشت مردم و میهن خویش را مطابق به خواست و اراده مان رقم زنیم ؛ و همه با یک وجود و یک آواز در بر چیدن بساط ظلم، خون ریزی، بی عدالتی و فساد از دامن مادروطن، کمر همت بندیم . امر خداوندی^۲ و تقاضای عقل و منطق نیز همین است . ایستادگی در برابر جنایات اشغالگران خارجی، کشور های مداخله گر همسایه، دولت های مغرض منطقه و گروه های لجاج و جنگ طلب داخلی نیازمند وحدت و یک پارچگی همه نیروهای ملی گرا و وطن دوست در کشور است .

فراموش نباید کرد، که اعتراض لفظی یا اشک ریختن بر کشتار بی رحمانه هموطنان ما توسط نیروهای اشغالگر خارجی یا گروه های بی بندوبار داخلی، به هیچ وجه ما را از بار عظیم مسؤولیت و ملامتی در برابر خداوند متعال، مردم و زادگاه مشترک تاریخی مان رهائی نمی بخشد. زمان آن فرا رسیده است تا با کنار گذاشتن کلیه اختلافات، کدورت ها، سوء تفاهات و اندک رنجی های دینی، مذهبی، لسانی، قومی، قبیله ئی، سمتی، فکری، سیاسی و غیره در راه تحقق آرمان مقدس ملی یعنی قطع این جنگ ضد انسانی و ضد افغانی مجدانه مبارزه نماییم . در لحظاتی که از میهن واحد و مشترک ما، افغانستان عزیز، به هر سو خون و آتش می بارد، خاموش نشستن گناه است . نگذارید تا لشکر ظلم و فساد و جهل از این بیشتر با سرنوشت مردم و کشور ما بازی نمایند. باید چارو ناچار تدبیری اندیشید؛ و هموطنان ستم کشیده خویش را از این فاجعه هلاکتبار نجات داد! از شیخ سعدی علیه رحمه، سخنور بزرگ زمانه ها، بشنوید:

بنی آدم اعضای یک پیکر اند
که در آفرینش ز یک گوهر اند
تو کز محنت دیگران بیغمی
نشانید که نامت نهند آدمی

^۱ برای ارقام کشته ها و زخمی های ملکی جنگ تجاوزگرانه نیروهای امریکائی و انتتلافی در افغانستان، به این صفحه ویکیپدیا، مراجعه نمایند :

^۲ «... إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ...» (سوره رعد : ۱۱)